

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk IV

Stad Avignon ~ mei 1347

De middaglucht was zwaar van de geur van regen; de westelijke hemel lag pikzwart.

Kardinaal Lean arriveerde in Avignon vanuit Engeland en stormde met een zwaar bewaakte koets de binnenplaats van Château Mallow op. Stof dwarrelde op van de stappen van de menigte, die vervolgens werd opgeslokt door wervelende stofwolken die zich voor de naderende koets verzamelden. storm. Toen de koets de ingang naderde, ging Lean voorover zitten, keek uit een raam en zag dat enkele leden van zijn voorhoede verdwaasd rondliepen.

De kapitein van Leans escorte spoorde zijn paard aan om vooruit te komen, terwijl hij zijn slungelige bewakers berispte: "In de houding! Sta op!" Niemand luisterde naar zijn bevel. De kapitein hield zijn paard in en greep het dichtstbijzijnde paard. "Sergeant! Wat is hier aan de hand? Leg dit onmiddellijk uit!" "Antwoord me nu!" De sergeant keek wankelend op, alsof hij dronken was en flauwviel – zijn ogen waren wazig, hij worstelde om woorden te vormen.

'Genoeg van deze belachelijke schijnvertoning!' donderde de kardinaal. Lean sprong uit de koets, zijn hand op zijn breedergerande hoed terwijl hij die tegen de wind in kantelde.

De kapitein en drie andere lijfwachten voegden zich bij de kardinaal en Leans gezelschap, waarna ze het kasteel betraden. Boven werd het constante gezoem steeds luider naarmate ze de slaapkamer van kardinaal Basiliste naderden. Ze stormden de kamer binnen en verstijfden. Verschillenden kreunden en keken weg. Kardinaal Lean haalde een zakdoek tevoorschijn en bedekte zijn neus en mond, terwijl een bewaker naar het open raam rende en moest overgeven.

Voor Lean lag een zwarte, opgezwollen Basiliste stijf in zijn bed, zijn gezicht bedekt met een kleverige massa wespen. De insecten zoemden heen en weer door het open raam en sleepten gestoken maden weg uit de holtes van zijn hoofd. De dode Kardinaal leek er niet meer onder te lijden, terwijl hij stijf en verrot op de grond lag, zijn ogen opgedroogd als een paar vuile munten. Lean keek door het raam naar de verre boomtoppen die heen en weer bewogen in de wind van een naderende storm. Toen richtte hij zijn aandacht weer op het hete, benauwde en klamme interieur van de kamer, de stilstaande lucht doordrenkt met vage sporen van lavendel en oude menselijke uitwerpselen. Verschillende trommelende insecten zochten hem op, cirkelden rond zijn hoofd als een zoemende halo.

Lean was echter niet iemand die zich met zulke details bezighield. Hij bekeek de voorwerpen in het appartement nauwkeuriger, zijn blik bleef rusten op het perkamentblad op het bureau – hij stapte naar voren voor een nadere inspectie. Lean tilde het perkament op met de laatste woorden van de kardinaal, die aan hem gericht waren. Kort daarna verliet het gezelschap het kasteel even haastig als ze binnen waren gekomen. Lean las de brief aandachtig door terwijl hij liep. "De Apocryphen! Haast je als de wind!" gromde hij terwijl hij de koets in dook. "Opstijgen, onmiddellijk!" brulde de kapitein naar zijn lijfwachten terwijl hij in het zadel sprong. De mannen haastten zich naar hun paarden. De aanvoerder spoorde zijn paard aan en bracht het vooraan in de groep. De koets schommelde en schoot vooruit. Lean wendde zijn blik af van de brief en huiverde. Met een aanstormend leger van vierentwintig soldaten reed de kardinaal westwaarts over de Rhônebrug, weg van Avignon, richting de Apocrypha en een monsterlijke onweerswolk die de horizon opslokte. Leans aandacht werd echter volledig in beslag genomen door zijn zware verantwoordelijkheid jegens de Raad van de Apocrypha – en jegens paus Clemens, die onwetend bleef van alle zaken betreffende de Raad.

Nu kardinalen Xavier en Basiliste waren vermoord, was Lean de laatst overgebleven Hoge Raadslid; alles wat de Raad bijna vijf eeuwen lang geheim had gehouden, rustte nu op zijn schouders. En hoewel het canoniek recht voorschreef dat de Vicaris van Christus – de regerende paus – het hoogstgeplaatste lid van de Raad was, wist Lean dat het moeilijk, zo niet onmogelijk, zou zijn om Clemens rechtstreeks te benaderen. Eerder, als kardinaal, had Clemens zich fel verzet tegen elk voorstel dat, in zijn ogen, de positie van de Raad van de Apocryphen zou versterken. Clemens had altijd

Hij was van mening dat de Raad het gezag van het College van Kardinalen ondermijnde. Lean koesterde geen enkele hoop dat de man van gedachten was veranderd nadat hij paus was geworden. Desondanks was hij vastbesloten om een visitatie met Clemens af te dwingen, desnoods met geweld. En mocht het zover komen, dan was hij bereid een dergelijke daad van insubordinatie te rechtvaardigen door iets te doen wat nog nooit eerder in de geschiedenis van de Apocrypha-raad was gebeurd: het bewijsmateriaal uit het archief van de Apocrypha halen en het persoonlijk aan Clemens overhandigen.

Lean en Clement waren elkaars tegenpolen; ze botsten. Beiden wisten dat. Lean was een man van weinig woorden: bescheiden, bezorgd en oprecht. Clement was tactloos en ongeduldig, genietend van de luxe en het sociale leven; als paus gedroeg hij zich meer als een galante vorst dan als een strenge boodschapper van God. Wanneer er al gesprekken tussen hen plaatsvonden, waren die formeel, kort en grotendeels zonder noemenswaardige gebeurtenissen. In de vier jaar sinds de troonsbestijging van Clemens had kardinaal Basiliste de paus herhaaldelijk benaderd over zaken betreffende de apocriefe boeken. Telkens werd hem een audiëntie geweigerd met de reden dat andere, dringendere zaken de onmiddellijke aandacht van Clemens vereisten, zoals de bouw van een nieuw paleis, staatszaken, financiën en belastingen. Clemens had nagelaten nieuwe leden voor de Hoge Raad te benoemen, zelfs na de dood van kardinaal Basiliste, en zijn passiviteit had ertoe geleid dat dit eens zo machtige orgaan aan kracht had ingeboet; zijn invloed nam af, vrijwel zeker door opzettelijke nalatigheid van zijn kant. Toch had Lean nu weinig keus dan zich aan Clemens op te dringen en hem te herinneren aan zijn verantwoordelijkheid jegens de eeuwenoude Raad van de Apocryphen.

Het conciliegebouw was in 1334 gebouwd in opdracht van paus Benedictus XII, die, ondanks zijn uitgesproken wens om het pausdom terug naar Rome te brengen, alle pauselijke archieven van het Vaticaan naar het nieuwe bolwerk in Frankrijk liet overbrengen. Het grafachtige gebouw lag in de uitgestrekte, vochtige vallei van de Rhône, aan drie zijden omgeven door steile ravijnen die gehuld waren in jonge bossen en doornstruiken. In het oosten torenden de vestingmuren van Avignon boven de riviervallei uit, maar in het westen verdween de grandeur van de stad – en daarmee ook de stank.

Nog geen uur later kwam de zwaarbewaakte koets, voorzien van het zegel van de Roomse Kerk, moeizaam een steil, hobbelig pad op, afgeschermd door hoge naaldbomen. De stenen kantelen die donker achter de bomen oprezen, hadden dezelfde zwarte tint als de hemel erachter. De lucht werd dikker als dwarrelende as; de wind draaide en veranderde in ijs. Flitsen; donder – plotseling baanden dikke regendruppels de weg voor stortbuien. Leans gevolg worstelde zich omhoog over de smalle, modderige weg, waarbij verschillende afgestegen en met modder bedekte bewakers zich tegen de achterkant van de koets drukten in een gezamenlijke poging om de koets vooruit te helpen.

Vooruit. Ze schepten het uit de plassen; verder, centimeter voor centimeter, voet voor voet. Bliksemflitsen verlichtten de weg voor hen en tekenden tegelijkertijd het steeds dreigender wordende silhouet van de Apocrypha af.

Geen enkel raam onderbrak de stenen buitenkant van het imposante blokfort. De enige ingang werd dag en nacht bewaakt door wachters van de Raad, mannen die door de Hoge Raad waren uitgekozen vanwege hun fysieke kracht, wilskracht en onwankelbare loyaliteit. Zelfs het strenge protocol van de Koninklijke Garde van Koning Filips viel daarbij in het niet. Binnen die bewaakte muren bevonden zich woorden uit de Schrift die slechts aan weinig levende mensen bekend waren – van de complete, ooit heilige boeken van Henoch, Jubileën, Reuzen, Salomo en anderen, tot oude rollen geschreven in talen die al duizend jaar niet meer op aarde waren gehoord. En van artefacten uit de lang geleden vernietigde Griekse Bibliotheek van Alexandrië tot Assyrische kleicilinders die de jaren na de Grote Vloed beschreven en die in beslag waren genomen uit Joodse Tempels. Tijdens de vroegste kruistochten bevatte de inhoud van de apocriefe boeken alle bestaande geheimen van de Kerk, en hield deze geheim.

Lean zocht naar materiaal dat te vinden was in vier apocriefe boekbanden – teksten die de kardinaal vrijwel uit zijn hoofd kende. En hoewel het tegen zijn verstand inging om iets uit de apocriefe boeken te verwijderen, kon hij zich geen betere aanpak voorstellen voor de taak die voor hem lag: Clemens overtuigen van zaken die geen weldenkend mens zou durven geloven .

De eerste van de vier boekbanden was de *Statue Physique*, de grootste ervan. Deze bevatte gedetailleerde beschrijvingen van de concilie kloosters en hun twee poortstenen. Ook de geschiedenis van elk ervan was erin opgenomen. De eerste poortsteen werd in 876 opgegraven, tijdens de regeerperiode van de Conciliemeester van paus Johannes VIII. De opgravingslocatie, gelegen in het bergachtige gebied van Umbrië, in de eveneens tot de pauselijke staten behorende Italië, was tevens de thuisbasis van een oude Samnitische nederzetting. De tweede poortsteen werd ontdekt in 877, onder paus Stefanus VI. In de huidige provincie Auvergne in Frankrijk stond de monoliet bovenop een stenige heuvel, ten zuiden van de rivier de Loire.

Het tweede boek was de *Concilieverklaringen*. Daarin stond de historische samenstelling van de Raad vermeld. Het bevatte een lijst van alle pausen en raadsleden die ooit in de Hoge en Lagere Raad hadden gediend . Het bevatte ook de statuten van de Raad.

De derde bindende factor waren de *Reformatie-uitsluitingen*, opgetekend door paus Benedictus XII in 1336. Dit waren canonieke amendementen of uitsluitingsclausules op de pauselijke bul: de *Redemptor Noster*. Ze gaven het concilie de bevoegdheid om zijn twee kloosters te besturen op een manier die het concilie zelf bepaalde.

achte dit passend.

De vierde en laatste tekst waarnaar Lean op zoek was, waren de *Naramsin-vertalingen* – door de Hoge Raad ook wel de *Poortsteen-transdivinaties* genoemd. Deze fragiele, ingebonden pagina's dateerden van drie eeuwen geleden en waren gezamenlijk vernoemd naar Naramsin, een abdijschrijver en voormalig geestelijke van de Gardiens, die er door zijn toegewijde dienstbaarheid en devotie in was geslaagd om eigenhandig de inscripties op de Franse monolieten te ontcijferen. Deze vertalingen vormden een Latijnse weergave van de vreemde taal die in de Franse steen was gebeiteld. En aangezien de gravures op de Italiaanse steen identiek waren, dienden de Naramsin-pagina's als vertaling voor beide Poortstenen, die zich in Frankrijk en Italië

Lean wist dat elk van de vier teksten de nietsvermoedende paus bewust kon maken van het dreigende gevaar, maar dat alle vier nodig waren om de man onder Leans controle te krijgen – en hem daarmee onder zijn controle te brengen. De Apocrypha—controle. Hij moet het inzien, wil de Raad overleven. Leans koets kwam tot stilstand en hij tuurde door de deuropening naar buiten. In de striemende regen zag hij silhouetten die zich in twee rijen opstelden rond een paar enorme, met ijzeren banden beklede deuren—de ingang van de Apocrypha.

Binnen in de Apocrypha, achter de grote deuren, verlichtten fakkels een twintigtal vastberaden bewakers die de ingang van de gang bewaakten. Aan de andere kant klonken stoten met speren tegen de deur, gevolgd door een gedempt bevel: "Open, in opdracht van Zijne Eminentie, Kardinaal Lean van de Apocrypha Raad!"

Twee bewakers verwijderden de ijzeren tralies en spanden zich in om de deuren te openen. Kardinaal Lean En zijn kapitein haastte zich erdoorheen, kletsnat van de hevige regen. De bewakers bogen toen de twee passeerden. De deuren sloten met een dreun. Zonder vaart te minderen verdwenen Lean en de kapitein in de schemerige hal, een spoor van water achterlatend dat van hun kleren op de plaveiselstenen druppelde, die de trillende vlammen van de fakkels in de gang weerspiegelden.

Toen Lean een hoek omging en het einde van een gang naderde, verschenen er plotseling zes bewakers. Ze stonden voor een hoge, rijk versierde deur, bedekt met ingewikkelde houtsnijwerken, ingelegd met glinsterende metalen platen en bezet met edelstenen. Griekse letters, het woord APOCRYPHOS, stonden boven de sluitsteen gegraveerd. De deurwachter stapte naar voren, met opgeheven hand en de handpalm naar buiten. "Halt!" De bewakers achter hem hieven hun wapens op en een gekletter van zware ijzeren harnassen galmde door de hal. Lean bleef staan voor de deurwachter, die vervolgde: "Beschrijf de aard van—"

Lean sloeg snel zijn hand opzij. "Ik heb geen tijd!" Hij boog zich voorover, maakte een kommetje in zijn handpalm en fluisterde de passage in het oor van de sergeant.

De soldaat draaide zich om, klikte met zijn hielen en richtte zich tot zijn portiers: "Maak plaats voor Zijne Eminentie, Kardinaal Lean van de Raad!"

De bewakers gingen haastig aan de kant en de sergeant stak een grote messing sleutel in het slot. Ze drukten hun schouders stevig tegen de smetteloze houten planken van de torenhoge deur toen de deur openging. De deur kreunde en schoof langzaam open. Lean pakte een fakkel die hem door een van de bewakers werd aangereikt en wurmde zich door de nieuw ontstane opening in de deuropening. Achter hem sloot de enorme deur met een daverende galm. De echo vervaagde en een stilte omhulde hem daar – in de stille ruimte. Duisternis – alleen verstoord door zijn eigen ademhaling en het constante geluid van de fakkelvlam .

Lean bewoog zich vastberaden door de duisternis en stak een reeks fakkels aan . De enorme ruimte kreeg vorm toen de kardinaal de duisternis verdreef. Talloze rijen boekenkasten stonden langs de muren. Gangpaden vol boekenkasten doorkruisten de vloer, met op de planken een enorme verzameling teksten: manuscripten, rollen en beschreven kleicilinders – allemaal geheimen van de Heilige Stoel. Lean zette de fakkel vast in een lege Een lamphouder was tegen de zijkant van een plank gemonteerd. Een ruime leestafel lichtte voor hem op. Hij tilde een van de houten krukjes rond de tafel op en haastte zich naar beneden. vele rijen schappen. Hij sloeg een hoek om en verstijfde; ijs en angst gierden door zijn aderen. Een paar meter verderop stond er al een krukje voor hem. Hij liet het krukje dat hij droeg vallen en rende naar het andere.

Lean klom op de nieuwe kruk en doorzocht de schappen, waarbij hij koortsachtig speurde voordat hij Hij had het gevonden : het Standbeeld. Met een zucht en een schijnbaar hernieuwde energie pakte hij het enorme boek en haastte zich naar de leestafel. Nauwelijks had hij het op tafel gelegd, zich in een stoel genesteld en de kaft opengeslagen, of zijn hart sloeg over . Er ontbraken pagina's.

'Nee!' hijgde hij, terwijl hij de bladzijden omsloeg, zijn hand voor zijn mond, zijn ogen wijd opengesperd en glinsterend van een mengeling van verbazing en diepe angst. Bijna de helft van de bladzijden was verdwenen – uitgescheurd. 'Nee . Nee! Nee!' Hij sprong van tafel en rende naar de gesloten deur.

"Doe die deur onmiddellijk open!" riep Lean, terwijl hij met zijn vuist op de deur bonkte. Een sleutel klikte in het slot en hij duwde de zware deur open, vol herwonnen kracht.

'Wie is er in het archief geweest?' schreeuwde Lean.

De sergeant stamelde: "Uw, eh—alleen—alleen kardinalen van de Raad zijn toegelaten."

Lean boog zich naar hem toe en gromde: "Ik ben de laatste van de Raad. De allerlaatste! Er is geen ander!"

'En wat vindt u van kardinaal Masson?' vroeg de soldaat.

Lean schrok achteruit, zijn gezicht vertrok in een afschuwelijke grimas. "Masson? Die kardinaal bestaat niet."

"Hij—deze Masson kende de woorden van de passage, Uwe Eminentie! Mijn bevelen zijn om toe te staan—"

'De sleutel, geef hem aan mij!' onderbrak Lean. De soldaat gehoorzaamde. Lean stopte de sleutel onder zijn gewaad. 'Ik ken je bevelen, bewaker!' Lean herpakte zich. 'Vertel eens, hoe zag hij eruit? Was hij gekleed'—Lean wees naar zijn eigen scharlakenrode gewaad—'als een kardinaal?'

"Ja, Uwe Eminentie. Hij beweerde een nieuwgekozen lid van de Raad te zijn. Hij beweerde dat hij door Zijne Heiligheid was gestuurd om bepaalde canonieke documenten te inspecteren. En hij kende u vrij goed."

"Sergeant, de reden dat ik de Apocryphen bezoek, is om Zijne Heiligheid te informeren over zijn verplichtingen daartegen. Hoe zou Hij bevelen kunnen uitvoeren over zaken waar Hij niets van afweet?"

"Uwe Eminentie, mijn bevelen zijn—"

'Moeder Gods,' mompelde Lean, afgeleid door trillende vingers, terwijl zijn ogen heen en weer dwaalden. Hij keek de sergeant recht in de ogen en vroeg met een frons: "Hoe zag die kardinaal Masson eruit?"

'Hij was heel zelfverzekerd – hij gedroeg zich als een kardinaal. Jouw lengte – blond haar – lichte huid – ah – en een bruin oog en een wit oog!' De soldaat wees naar zijn linkeroog. 'Dit was blind.'

Lean verstijfde en klemde zijn tanden op elkaar. Er was maar één kardinaal met zulke ogen.

Verdomme, dacht Lean. Blasi – het College moet hem hiertoe hebben aangezet.

'Wie is er met hem meegekomen - de escorte?' vroeg Lean aan de verbijsterde sergeant.

"Hij kwam alleen, Uwe Eminentie, op zijn eigen paard."

'Helemaal alleen?' snauwde Lean luid. 'Sergeant, ik kom met tientallen bewakers en een gepantserde koets. Vond u het niet vreemd dat een kardinaal onbegeleid het paleis en de stad uit zou reizen? En dan ook nog te paard?'

"Uwe Eminentie, elke keer dat hij kwam, fluisterde deze Masson—ik bedoel deze man—mij precies dezelfde woorden toe die u zojuist zelf gebruikte. Anders had ik hem niet binnengelaten. Mijn bevelen—"

'Ik ken je bevelen!' barstte Lean uit. 'Elke keer dat hij kwam,' zei je – hoe vaak, sergeant? Hoe vaak heb je deze deuren voor deze indringer geopend?'

'Veel de afgelopen dagen,' zei de sergeant zachtjes. 'Ik verwacht hem morgen weer;

Zal ik hem in hechtenis nemen, Uwe Eminentie?

Lean wist dat zonder Clements kennis van de Apocrypha, de arrestatie van Blasi hem alleen maar boos zou maken en een toch al gespannen situatie verder zou verergeren.

'Nee, sergeant,' antwoordde Lean kalm. 'Weiger hem gewoon de toegang tot de Apocrypha. Arresteer hem niet. De nieuwe Raad zal beslissen wat er met hem moet gebeuren.' Toen kwam er een

andere gedachte bij hem op. 'Heb je ooit de woorden van passage aan iemand herhaald?'

"Ik, Uwe Eminentie? Nee. Het is mij bij bevel verboden dat te doen."

'Nooit? Zelfs niet tegen jezelf?'

"Nooit, Uwe Eminentie."

De man had bijna twintig jaar lang de wacht gehouden bij dezelfde deur. Lean had weinig reden om aan hem te twifelen. Toen ging er een lichtje bij hem op; hij zag de sleutel in het slot draaien en een deur naar een... Toen de sinistere waarheid aan het licht kwam, zag hij het meteen. Kardinaal Basiliste was gemarteld om de woorden uit de passage te bekennen; dit verbond Blasi onmiskenbaar met de moord op Basiliste .

"Je mag hierover met niemand praten. We zullen de tekst van de passage veranderen voordat ik..."

Ga weg. Niemand overschrijdt de drempel van het archief – niemand, behalve ik. Begrijpen jullie me?

'Inderdaad, Uwe Eminentie. Dat doe ik,' beaamde de sergeant haastig.

"Nog één ding: heeft de indringer iets meegenomen, al was het maar een stukje papier?"

De sergeant antwoordde: "Op de eerste dag nam hij twee boekbanden uit het archief mee en ik stond erop dat hij ze terugbracht. Ik maakte hem boos, maar hij gehoorzaamde. Sindsdien heeft hij niets meer meegenomen. Ik heb zijn toga zo goed mogelijk geïnspecteerd, maar ik durfde niets te doen."

"Ik eiste een fouillering van hem, omdat hij – ik vermoedde dat hij een kardinaal van de Raad was," barstte de man uit. Met blozende wangen staarde hij naar de stenen vloer terwijl hij mompelde: "Precies zoals ik bij u heb gedaan, Uwe Eminentie."

Lean fronste zijn wenkbrauwen. "Spreek hier niet meer over. Doe de deur dicht."

'Ja, Uwe Eminentie.' De sergeant gooide de hoge deur dicht en Lean haalde de sleutel uit zijn ambtskleding en deed de deur van binnenuit op slot. Hij keerde terug naar de leestafel.

Lean schatte de schade in en probeerde te achterhalen wat Blasi mogelijk uit de gescheurde pagina's had kunnen leren. Hij bladerde verder door de pagina's.

'Verdomme!' Lean sloeg met zijn hand op een ontbrekend gedeelte. Hij zocht verder in het boek, maar ontdekte dat alle *Naramsin-vertalingen* waren verwijderd.

'Verdomme!' Hij sloeg met zijn vuist op tafel; zijn woede galmde door de plank, de vloer en misschien wel tot in het diepste van de aarde. Via Clement zou Lean ervoor zorgen dat Blasi zijn mond hield.

"Kra! Kra!" Er klonk een schorre roep, "Kra!" Een geschrokken Lean schoot met zijn kop omhoog om te kijken. Een fladderende raaf zat bovenop een boekenplank en sloeg met zijn vleugels door de lucht. Lean stond langzaam op. 'Hoe in vredesnaam—' De vogel sprong naar Lean toe en mikte recht op zijn ogen. Met een gil struikelde de kardinaal achteruit. Als bliksem scheurden de krijsende zwarte veren zijn gezicht open met zijn flitsende snavel en klauwen. Met een masker van bloed en verblind, krabbelde Lean achteruit, botste tegen een enorme plank en viel naar beneden. De plank kantelde en de raaf vloog weg. Op zijn knieën, terwijl hij het bloed uit zijn ogen wreef, ontdekte Lean dat de vogel rustig op de plank zat waar hij hem voor het eerst had gezien. Langzaam stond hij op.

'Kra!' Lean keek over zijn schouder en zag de wiebelende boekenkast achterover op hem vallen. Hij stak zijn arm uit en schreeuwde. Een lawine van boeken en planken – de berg kwam als een aardverschuiving van boekbanden op hem neer, waardoor de kamer zelfs tot in de verste verte trilde. deur. De fakkel, die tegen de zijkant van de boekenplank was gemonteerd, viel met een klap op de stapel boeken en stak ze in brand. Toen werd het stil – alles behalve een knetterende vlam en het gedempte gekreun van een kardinaal die onder het puin vastzat. Plotseling veranderde de gestalte van de raaf in een wolk van verdwijnende rook en verdween.

'Uwe Eminentie!' riep de sergeant, terwijl hij op de hoge deur bonkte.

Onder de kist lag Lean vastgebonden, met gebroken benen en verbrijzelde ribben. Boeken en planken blokkeerden hem aan alle kanten. Rook kringelde door de hoop heen. "Lieve God! Help me! Bewakers!" riep hij.

De rook rolde over de vloer en verzamelde zich onder de drempel van de deur rond de laarzen van de sergeant. "Haal een stormram! Roep alle soldaten bijeen! Nu!" brulde de sergeant naar zijn mannen. Ze verspreidden zich. Hij bonkte op de deur: "Kardinaal Lean! Doe de deur open!"

De tijd verstreek en de rook werd dikker. Toen de soldaten met hun stormram terugkeerden, beukten ze tegen de hoge deur, terwijl hun tranen prikten en de verstikte kreten klonken

Een kardinaal die met de voeten eerst brandt.

~*~

Het lot was kardinaal Blasi gunstig gezind geweest. Had Lean nog één dag langer geleefd, dan zou Blasi van moord beschuldigd kunnen worden. De paus zou weinig keus hebben gehad dan een grondig onderzoek naar de apocriefe boeken te starten. En een dergelijk onderzoek zou wellicht...

Hij onthulde het geheim dat de Raad bewaakte, en de paus zou ongetwijfeld een nieuw Hoger Concilie hebben benoemd, zelfs terwijl Blasi in een armengraf lag te rotten . In plaats daarvan werd Blasi nu op magische wijze van alle obstakels bevrijd.

De dag nadat de Apocrypha in vlammen was opgegaan, werd de wapenmeester van de paus, kapitein Pitro, eropuit gestuurd om het ongeluk te onderzoeken. Pitro keerde terug met zijn bevindingen: de dood van kardinaal Lean en de verwoestende brand, die de inhoud van het archief vernietigde, waren slechts een ongeluk. De zaak werd gesloten en het pausdom zette het onderzoek naar de moord op Basiliste voort , zij het zonder veel haast. Met het geplande bezoek van koning Filips aan het pauselijk paleis over minder dan twee maanden, waren het de politieke zaken die de gemoederen en tongen in het paleis bezighielden. De Apocrypha en haar geheimen zouden moeten wachten. Engeland had immers delen van Frans grondgebied bezet en Filips had de hulp van paus Clemens nodig , onder het geldende bestand, om de verloren gebieden in het noorden terug te winnen.

In de loop van de daaropvolgende maand had Blasi ruimschoots de gelegenheid om de gestolen documenten te overdenken. Vooral de vertalingen van Naramsin trokken zijn aandacht.

In de beslotenheid van Château Rouge las hij de fascinerende tekst keer op keer.

Als dit echt is, dacht hij vol ontzag, dan heeft het spook van mijn broer de waarheid gesproken: deze monoliet heeft niet alleen de macht om Edward uit Frankrijk te verdrijven, maar ook om hem – en heel Frankrijk – te verpletteren. Engeland staat achter hem.

Het was vroeg in de middag toen Blasi de kloosterhof van het pauselijk paleis betrad. Hij zag Julin over het terrein lopen, met twee bediendejongens aan zijn zijde. Op de schouders van de jongens hing een lange lap nachtblauwe stof, bezet met zilveren knopen. 'Kardinaal Julin! Een momentje van uw tijd!', riep Blasi over de tribune heen. Toen hij dichterbij kwam... Julin, een andere kardinaal in een rood gewaad, en ook kardinaal Firmus kwamen erbij. Firmus was eveneens een opzichter van het paleis en zijn taken maakten hem de meest gehate van alle hofkardinalen. Hij onderzocht, documenteerde en rapporteerde alle paleisaangelegenheden rechtstreeks aan de paus. Kortom , Firmus was de ogen en oren van de paus en gedroeg zich alsof hij al op de hoogte was. verkozen tot de volgende paus. In werkelijkheid was hij echter niet meer dan een zelfingenomen bemoeial. lichaam.

'Julin, weet jij waar kardinaal Toussain zich bevindt?' vroeg Blasi.

Firmus onderbrak hem: "Blasi, heb je de drie wijnvaten gemarkeerd voor Zijne Majesteit Koning Philip?"

'Dat heb ik gisteren gedaan,' antwoordde Blasi kortaf, waarna hij zich weer tot Julin wendde en herhaalde: 'Waar is Toussain?'

Julin wierp een blik over zijn schouder. 'Hij volgde ons nog maar net. Misschien.'

Hij—ah! Hij komt eraan.”

Toussain stapte door de boog van de kloostergalerij met beide armen ondersteunend een dik vierkant stuk gevouwen blauwe stof.

Firmus duwde zijn gezicht tussen de kardinalen in en eiste Blasi's aandacht op. "Heeft Toussain Heeft hij de flessenkisten van Zijne Majesteit gevuld en gemerkt?

Julin onderschepte deze vraag. "Ja, dat heeft hij gedaan. Twee avonden eerder."

Toussain bereikte de groep, buiten adem en met een vermoeide blik. "Julin, ze laten het kleed vallen en maken het vies als je hier nog langer blijft staan," snauwde hij. Julin zag de drie grimas trekkende jonge bedienden, wier voeten onder hun aanzienlijke gewicht bewogen. 'O jee! Laat het niet vallen! Naar de feestzaal!' riep Julin naar zijn dienaren. Hij draaide zich om en groette de twee kardinalen. 'Blasi; Firmus.' Hij snelde weg, de jongens achter hem aan.

'Ik ben er vlak achter,' riep Toussain hem na. Hij knikte naar Blasi en Firmus, duidelijk klaar om Julin te volgen. Firmus ging voor hem staan, sloeg zijn handen achter zijn rug en wiegde heen en weer op zijn hielen. 'Zijne Heiligheid heeft mij verzocht te controleren of de flessenkisten zijn ingepakt en gemarkeerd,' zei hij belangrijk, terwijl hij Toussain met zijn lange neus aanstaarde. 'Ik neem aan van wel?'

'Zo hoort het ook,' beet Toussain terug.

Blasi gromde geërgerd: "Julin heeft pas onlangs toegegeven dat Toussain de flessen klaar heeft gezet." Firmus kantelde zijn hoofd nog verder naar achteren en keek Blasi met samengeknepen ogen aan, alsof hij van grote hoogte op hem neerkeek. "Inderdaad, maar ik wil Toussain zelf aan het woord horen en niet een ander. Oh, en zeg eens, Blasi, heb je een bewaker bij de wijnvaten geplaatst die je voor Zijne Majesteit hebt bestemd?"

'Dat was niet nodig,' zei Blasi met opgetrokken wenkbrauw. 'Ik heb de wijnvaten verteld dat als ze zouden proberen uit de kelder te ontsnappen, ik er persoonlijk voor zou zorgen dat ze zich dood zouden drinken – en daarom stemden ze ermee in om niet te ontsnappen.' Een droge glimlach verscheen op zijn lippen.

Toussain onderdrukte een lachje.

Firmus fronste zijn wenkbrauwen. 'Ik zal net doen alsof ik dit geklets van de kardinalen niet heb gehoord,' zei hij koud. 'Blasi, misschien ben je vergeten dat Engeland en Frankrijk in oorlog zijn.'

"Misschien moet u persoonlijk de verantwoordelijkheid nemen, mocht Zijne Majesteit vergiftigd neervallen en sterven." Hij wendde zich tot Toussain en vervolgde: "De Lord-at-Arms bevindt zich niet in de wachtkamer."

Heb je hem vandaag gezien?

Blasi onderbrak hem. "Misschien heb je mijn wijnvaten al onbewaakt ontdekt en ben je daarom naar kapitein Pitro gegaan om er een bewaker bij te plaatsen, nietwaar? Zo ja, dan lijkt het me nogal zinloos om mij te vragen of ik een bewaker heb geplaatst." Firmus bulderde, maar Blasi gaf hem geen kans. "Toch vroeg je het, misschien omdat je van plan bent om..."

Kunt u Zijne Heiligheid ervan overtuigen dat u mij op heterdaad betrapt hebt bij een vreselijke plichtsverzuim? Zou dit het plan van je kunnen zijn, Firmus? Om jezelf in een gunstig daglicht te plaatsen? door de Heilige Stoel in een kwaad daglicht te stellen?

Firmus pareerde de beschuldiging met een citaat uit het boek Spreuken: *"Een dwaas uit alles wat hij denkt, maar een wijze man houdt het voor zich tot later."*

Toussain ontwapende het conflict op diplomatieke wijze door Firmus' eerdere vraag te beantwoorden. "De Comte de Pointers is inmiddels gearriveerd en bevindt zich in de vleugel voor hoogwaardigheidsbekleders. Ik geloof dat u kapitein Pitro daar ook zult aantreffen, kardinaal Firmus."

'Ja, natuurlijk,' beaamde Firmus, erop gebrand het gesprek met zijn eigen woorden af te sluiten. Hij knikte voorzichtig naar Toussain en Blasi. 'Kardinaal Toussain; Kardinaal Blasi.' Blasi gaf de man voldoende ruimte om weer een beetje tot rust te komen, alvorens hem na te roepen: *"Wie voorbijgaat en zich bemoeit met zaken die hem niet aangaan, is als iemand die een hond bij de oren grijpt."*

Firmus verstijfde zichtbaar, alsof hij de woorden uit het boek Spreuken ter harte had genomen, maar liep door alsof hij het niet had gehoord.

Toussain beet op zijn lip om een snerpand lachje te onderdrukken. Hij boog zich naar Blasi toe en fluisterde: "Kapitein Pitro is daar, achter je." Hij gebaarde subtiel naar de bogen aan de overkant van de binnenplaats. "Daar, voorbij de achterste zuil. Hij spreekt met een bewaker."

'Ah, goed gedaan, Toussain.' Blasi liep naar de zuil. Hij vond Pitro erachter en fluisterde hem iets in het oor. Pitro knikte als antwoord op Blasi's gefluister en gaf vervolgens een bevel aan de bewaker, die zich omdraaide en zich haastte in de richting van de Grote Kelder. Blasi klopte Pitro dankbaar op de schouder en keerde terug naar Toussain.

'Mijn vriend, we moeten praten. Er zijn zaken van groot belang die ik met je moet delen,' drong Blasi aan, bijna smekend. Toussain observeerde de bijna obsessieve blik van de ander, met het draaien van de handen en de gretige houding. Hij keek over Blasi's schouder heen, hij

blafte: "Jongen! Kom snel!" Een schildknaap met grote oren naderde de in scharlakenrode gewaden gehulde kardinalen behoedzaam. "Uwe *Eminentie*?"

'Eminentie, jongen,' corrigeerde Toussain hem. *'Emm-ih-nence*. U bent een van de zonen van kardinaal Julin, nietwaar?'

"Ja, uw—ja, meneer."

'Uw meester bevindt zich in de feestzaal.' Toussain bood het sjofele kind het vierkant stuk zware zijde aan. 'Breng dit doek nu naar hem toe. Zeg tegen kardinaal Julin dat kardinaal Toussain er binnenkort zal zijn. En als u dit doek bevuilt, schildknaap, dan bent u daarvoor verantwoordelijk. Begrijpt u mij?'

"Ja, Uwe *Hoogheid*."

Toussain overhandigde het materiaal met een zucht. 'Ga je gang dan. Wegwezen.' De jongen haastte zich.

Weg met het doek. Toussain zei: "Niet de kelder. Daar heb je een bewaker naartoe gestuurd, en ik heb bedienden in de provisiekamer. De Boteilleriekamer is absoluut privé." 'Goed genoeg,' antwoordde Blasi. Ze verlieten samen de binnenplaats.

De twee in rode gewaden fluisterden tegen elkaar terwijl ze de ruwe houten trap opliepen naar de Boteillerie. Toussain inspecteerde de zes kamers op zoek naar bedienden voordat hij Blasi wenkte naar het flessenmagazijn, waar ze zich een weg baanden door een doolhof van volle en lege rekken totdat ze... Ze liepen naar een achterhoek van de kamer. Daar stonden ze in een duidelijk voordeel, omdat ze iemand die binnenkwam al lang konden zien aankomen, ruim voordat de indringer hun gefluisterde woordenwisseling kon horen.

Blasi sprak lange tijd, terwijl een mengeling van tegenstrijdige emoties over Toussains gezicht trok: schok, scepsis, afschuw, walging en uiteindelijk openlijk ongeloof.

'Hoe kun je van me verwachten dat ik zoiets absurds geloof?' vroeg hij resoluut, nadat Blasi was uitgesproken. 'Alsof het een of ander fantastisch verhaal is!'

Blasi verdedigde zich: "Heeft u ooit de twee kloosters waarover ik spreek gezien, zoals vermeld in de pauselijke belastingregisters? Heeft u ooit geweten wat het doel van het Concilie was?" Sterker nog, wat bewaart het in zijn archief? Weet je waarom de Raad en zijn kardinalen altijd gescheiden zijn geweest van het kerkelijk electoraat? Toussain, ik heb documenten uit de apocriefe boeken gezien. Wat ik je vertel is de waarheid, voor God en Frankrijk. Ze bewaken de poorten van de hel.

'Dus, u wilt me doen geloven,' zei Toussain langzaam, 'dat de Raad van de Apocryphen deze kloosters heeft gebouwd om stenen te bewaken die in werkelijkheid de poorten van de hel zijn? Ik moet geloven dat als men deze inscripties uitspreekt, men de hel zelf zou kunnen openen. En deze poortstenen"—Toussains lippen bleven even hangen bij het woord, alsof het een vieze smaak in zijn mond had—"zullen heel Frankrijk redden? Blasi, verzin je soms een paleiskardinaal die al die jaren zo gerespecteerd werd door mijn pauselijke collega's, omdat ik geen verstand heb?" Hij snoof. "Zelfs een idioot zou moeite hebben om zo'n roekeloze bewering als de jouwe te geloven!"

'Het is de waarheid! Ik besef dat het misschien moeilijk te bevatten is, Toussain – ik zweer het, het is *de waarheid*.' 'Goed dan.' Toussain trok zijn mond tot een grimmige lijn. 'Laten we ervan uitgaan dat u de waarheid spreekt. Laten we er ook van uitgaan, Blasi, dat u een manier kunt vinden om een van de kloosters van de Raad binnen te dringen – en dat u deze zwaar bewaakte steen vindt en precies de juiste bezweringen uitspreekt die de Poorten van de Hel kunnen openen.' Toussain keek Blasi veelbetekenend aan. 'Als dat zo is, hoe zult u dan de demonen ervan overtuigen...?' "Om uw bevelen uit te voeren? Wat zult u zeggen, wanneer deze – de nakomelingen van Satan – uit deze steen tevoorschijn komen? 'Ga eropuit en vernietig de Engelsen?'" Toussain slaakte een harde, bijna gillende stem.

"Licht. 'Aangezien een vogel die uit een kooi is bevrijd niet op commando terugkeert, waarom zouden deze Geesten u dan moeten gehoorzamen als ze eenmaal vrij zijn? En hoe kunt u een steen openen en sluiten met louter woorden? Nee, Blasi; u spreekt als een gevangen kind, overmand door fantastische opwinding!"

"Er komt veel meer kijken bij de Gatestones dan alleen het openen en sluiten ervan," wierp Blasi tegen. "Ze lijken op poorten, maar ze openen noch sluiten. Geesten kunnen erdoorheen gaan. De vertalingen zijn in versvorm, zoals de Schrift. Door deze woorden, de woorden op de stenen, kan men geesten oproepen – of ze terugsturen."

Toussain schudde zijn hoofd. "Je hebt mijn vraag nog steeds niet beantwoord. Waarom moeten deze geesten jouw bevelen opvolgen nadat je ze hebt bevrijd?"

"De vertalingen bevestigen dat men geesten uit deze poortstenen kan oproepen en ze bevelen kan geven!" Blasi drong bijna wanhinnig aan en sloeg met zijn vuist op de dikke plank van de muur van de flessenkamer. "En er is meer. Ik had onlangs een gezegend visioen. Mijn broer, Jean-Jacques, die door de Engelsen bij Crécy werd gedood, kwam naar me toe. Hij sprak over—"

'Genoeg van deze onzin!' riep kardinaal Toussain uit. 'Ik moet in de banketzaal zijn. Misschien kunt u de geest van uw broer en deze stenen demonen oproepen...'

om je te helpen. Noch Julin, noch ik zullen je bijstaan wanneer een inquisitie je van ketterij beschuldigt, Blasi. O, wees ervan verzekerd dat ik je wilde verhaal aan Julin zal vertellen, zoals je hebt gevraagd – en je kunt er zeker van zijn dat hij je volkomen gek zal maken met koorts. "Ik ook." Toussain draaide zich om.

'Nee, wacht even. Nog een momentje,' riep Blasi hem na.

Toussain stopte niet en draaide zich niet om terwijl hij sprak. "Ik heb dit gesprek nooit met u gevoerd, en als u beweert dat ik dat wel heb gedaan—"

'Wilt u de platen zelf eens bekijken?' Blasi liep langs de flessenrekken. 'Ik heb ze.'

Toussain stopte abrupt en wreef over zijn kin. Geen enkele kardinaal van het College zou de kans afslaan om de archieven van de Raad in te zien, ongeacht Blasi's onzinnige beweringen, als hij werkelijk toegang kreeg tot dat verborgen mysterie dat de Raad al zo lang zo angstvallig bewaakte.

'Laat me die documenten dan zien. Laat me zelf oordelen en mijn *eigen* waarheid verzamelen. Als ze overtuigend zijn, wil ik er meer over horen. Zo niet, dan geef ik de documenten aan u terug – op voorwaarde dat u Julin en mij niet langer lastigvalt met deze waanzin. U moet vergeten dat u ooit met ons over deze kwestie hebt gesproken. Heb ik uw eerlijke woord daarop, Blasi?'

'Inderdaad, u hebt het. En heb ik uw *belofte*, dat u deze documenten koste wat kost zult bewaken en elk blad na uw persoonlijke inspectie zult teruggeven?'

"Ik heb ze niet nodig. Ik zal ze allemaal teruggeven – mijn woord staat vast."

'Goed dan.' Blasi leek bijna in elkaar te zakken van opluchting. Hij zou wellicht bondgenoten hebben, zodra zijn vrienden zagen wat hij had gezien. 'En wanneer jullie ontdekken dat ik de waarheid spreek, verwacht ik een verontschuldiging van jullie.'

'Dat zou net zo goed volstaan,' lachte Toussain, maar peinzend. Wat was die man toch belachelijk in zijn waanzin. Niettemin, de verslagen van de Apocryphen—

'Dat is overeengekomen.'

'Ik zal de documenten bij het eerste licht voor u klaar hebben. Ik zal ze naar de kelder brengen.'

Blasi vertrok.

Toussain keek toe hoe Blasi de binnenplaats overstak, wachtend voordat hij de Boteillerie verliet. Al met al had die man deze waanzin misschien al aan anderen verteld – het zou niet goed zijn om gezien te worden in het gezelschap van iemand die, daar was Toussain van overtuigd, binnen twee weken op de pijnbank van de Inquisiteur zou belanden .

Zoals afgesproken wachtte Blasi de volgende ochtend in de kelder. Hij gaf Toussain de apocriefe bladzijden, die hij uit het Standbeeld en diverse andere banden had gescheurd – bijna honderd bladzijden in totaal. Na een korte tijd van gebiologeerd lezen besefte Toussain met ontluikende afschuw dat Blasi de waarheid sprak. 'Alles waar,' dacht hij verbijsterd, 'Alles.' De rest van de dag zat hij roerloos in zijn studeerkamer, zonder te eten of te drinken; de oude geschriften lagen om hem heen verspreid. Toen de duisternis viel, strompelde hij overeind alsof hij zich door de mist van een nachtmerrie heen worstelde om wakker te worden. 'Alles waar,' fluisterde hij in de lege kamer. Toussain verzamelde de bladzijden zorgvuldig en ging op zoek naar kardinaal Julin.

Stad Avignon ~ Pauselijk Paleis ~ Juni 1347

De conclaafzaal van het pauselijk paleis was bekleed met muurschilderingen van religieuze taferelen en schilderijen van pauselijke hoogwaardigen. Vlaamse wandtapijten hingen hoog boven de weelderige vertrekken. De zaal strekte zich lang en breed uit onder torenhoge muren. De vloer spreidde zich uit als een oceaan onder de massieve balken van het plafond. De gewelfde balken van de Het dak leek op de omgekeerde romp van een schip, misschien wel geschikt voor de odyssee van Noach. De hal diende als gastenkamer van het paleis – een suite voor bezoekende hoogwaardigheidsbekleders en was geschikt voor iedereen. Koning.

Bewakers en bedienden stroomden in en uit de hal, terwijl ze de koffers van koning Filips uitpakten.

bagage. "Maak plaats!" bulderde een stem van buiten de deur. De ingang werd vrijgemaakt toen bewakers met hellebaarden binnenmarcheerden en een dikke kardinaal naar het uiteinde van de Conclaafzaal begeleidden. Ze liepen door de ingang en een rijkelijk versierde banketzaal binnen, waar ze abrupt stopten.

Een grote eettafel stond in het midden van de kamer. Alleen, zittend in een hoge stoel die het beste van de tafel uitstraalde, genoot koning Filips van Iamsvlees. Hij dineerde alleen. Voor hem lag de tafel vol met gouden en zilveren schalen. Naast hem stond een bediende, altijd klaar om zijn wijnglas bij te vullen.

Een van de bewakers sloeg met zijn hellebaard op de vloer en richtte zich tot de zaal: "Kardinaal Julin van de Heilige Stoel verzoekt om een audiëntie bij Zijne Majesteit Koning Filips van Frankrijk." "Laat hem binnenkomen," snauwde Philip, terwijl hij hoestend een mond vol vlees had.

De bewakers lieten kardinaal Julin verdergaan, waarna ze zich omdraiden en de zaal uit marcheerden. Vervolgens namen de twee een stap terug en bleven stokstijf staan naast de ingang. Julin liep naar de tafel en boog. "Uwe Majesteit."

Philip keek op en veegde nonchalant zijn vettige kin af. "Zoals altijd, kardinaal, kunnen uw keukens de mijne evenaren – de service is onvergelijkbaar. Heeft u mijn aanbod overwogen – om de leiding over mijn keukens en feestzaal te nemen, Julin? Ik zal u dubbel en dwars belonen met alles wat u nu al doet. Ik verwacht niets meer dan wat u nu al doet voor Zijne Heiligheid."

Julin glimlachte en boog opnieuw, blozend van het koninklijke culinaire compliment. "Ik voel me zeer vereerd, Uwe Majesteit, maar mijn dienstbaarheid blijft bij de Kerk." Philip schudde zijn hoofd. Het hoofd is teleurgesteld.

'Welnu,' Philip wees naar een zilveren dienblad. 'Het lijkt erop dat je zelfs mijn bediende in de war hebt gebracht, Julin. Wat is er aan de hand?' Op het dienblad stonden twee miniatuur olielampjes, een porseleinen apparaatje met drie poten en een blikje water. In het midden stond een met zijde beklede doos, fijn bewerkt met schilderijen van draken, met daarin een geïmproviseerd stronest met een enkel ei.

'Mag ik?' vroeg Julin.

'Jazeker,' beaamde Philip, terwijl hij naar de beschilderde draken staarde.

Julin zette de onderdelen in elkaar. "Het is afkomstig van een Genuese handelsboot. Ik dacht dat je het wel leuk zou vinden." Hij schoof de twee lampen en het blikje op hun plek. Vervolgens pakte hij het ei en stopte het in het apparaat. "De lampen moeten aangestoken worden."

'Breng een vlam,' zei Philip, terwijl hij met zijn vingers knipte. De bediende vertrok en kwam terug met een vlam.

Julin stak de lampen aan. 'De oliën in de lampen zijn geurig. Het ei wordt nu klaargemaakt terwijl u eet en kan na de maaltijd worden opgegeten.' Een vlam verwarmde het blikje water onder het ei. Een andere vlam brandde achter het ei, voor een concave reflectieplaat. Het gefocuste licht

bood een blik in het ei.

Philip keek naar binnen en zag de donkere dooier in een ondoorzichtige gloed zweven. "Die moet ik hebben. Hoe heet dit driepotige ding?"

'Noem het zoals u wilt. Het is van u, Uwe Majesteit,' glimlachte Julin, terwijl hij voor de bediende langs reikte om Philips beker bij te vullen. 'Mag ik even alleen met u spreken?'

Philip wuifde de bediende weg en stak zijn hand uit naar een stoel. 'Ga zitten, Julin. Spreek.' Julin wurmde zich in de stoel.

'Eierraam,' mompelde Philip plotseling met een grijns.

"Uwe Majesteit?"

'De naam ervan—' Philip gebaarde naar de met draken versierde driepoot. 'Het is een eivenster—want ik kan erin kijken.'

'Eierraam – inderdaad, een uitstekende naam.' Julin schraapte zijn keel. 'Uwe Majesteit, als ik mag – ik begrijp dat u het advies van Zijne Heiligheid komt vragen met betrekking tot Edward en de zeer betreuenswaardige gebeurtenissen in Crécy.'

'Dan heeft iemand je misleid,' zei Philip, met een koele, afstandelijke blik. 'Advies is als water – overal en altijd in beweging. Advies heb ik genoeg. Parijs zit er vol mee. Ik heb legers nodig.'

'Mag ik wat directer tegen u zijn, Uwe Majesteit?' Julin boog zich voorover en fluisterde, terwijl hij een glimp opving van de deurwachters.

'Wachters! Laat ons met rust!' riep Philip. De soldaten verlieten de grote zaal en verdwenen achter gesloten deuren. Hij leunde achterover en luisterde terwijl Julin sprak over de Gardiens Gatestone uit de Apocrypha en het mogelijke gebruik ervan als wapen tegen de Engelsen. Julin legde uit hoe de koning zou kunnen helpen, door hem voldoende soldaten te lenen om de controle te verkrijgen van de poortsteen.

"Zoals u nu wellicht begrijpt," vatte Julin zijn uitleg samen, "is de situatie uiterst nijpend en is uw hulp van cruciaal belang."

'O jazeker! Natuurlijk, natuurlijk,' zei Philip, terwijl hij de laatste happen vlees doorslikte. Philip boog zijn hoofd, greep een servet en drukte het tegen zijn mond. Verstikte kreten volgden. Het gezicht van de koning kleurde rood.

Julin stond op van zijn stoel. "Uwe—Uwe Majesteit?" Julin pakte een beker water van de tafel.

Philip liet het servet vallen, gooide zijn hoofd achterover en barstte in lachen uit, de hal galmde van zijn vrolijkheid. Tussen de lachbuien door hoestte hij: "Geesten—legioenen geesten? Ja, ik zal hem vernietigen met mijn geesten. Inderdaad! Met mijn vertrouwde geesten!" Philip keek naar het plafond en brulde met melodramatisch sarcasme: "Wegwezen, Edward, anders..."

Ik zal mijn geesten op je afsturen!

Julin zette de beker neer en zakte teleurgesteld achterover in zijn stoel. "Uwe Majesteit, ik meen het serieus."

Philips gezicht betrok. Hij leunde op zijn elleboog naar voren en fluisterde met een boze blik: "Ik ook!" Ik heb al een leger van geesten verzameld, Julin – in Crécy. Breng ze terug. Breng mijn legers terug. Laat ze Edwards dood wreken. Kan jouw steen zulke magie voortbrengen?

Julin probeerde het verder uit te leggen. "De Poortsteen – het is een soort machine, maar toch..." Philip vouwde zijn armen over elkaar op tafel en onderbrak hem: "En stel dat je die geesten van je kunt loslaten. Wat dan? Hoe ga je ze dan vragen om Edward te vernietigen? Vertel het me, Julin, hoe doden geesten? Misschien laten ze Edward *schrikken* en sterven ze hem wel?" Hij sloeg zijn Julin sloeg met zijn vuist op tafel. Hij schrok op en leunde achterover. "Onzin! Ik heb warme lichamen nodig – mannen." Getraind in de strijd! Ik heb wapens nodig. Ik heb geld nodig. Als ik Edward *bang* wilde maken, zou ik zijn hoofd kunnen laten halen, samen met een paar schepen vol met de hoofden van alle Fransen die hij heeft gedood!" Philips ogen waren ijsskoude dolken en Julin liet zijn blik zakken.

Philip herpakte zich en leunde achterover in zijn stoel. "Helaas, kardinaal, zijn mijn overtuigingen niet zo – hoe zal ik het zeggen – zo verfijnd als de uwe. Ik zie veldslagen gewonnen worden door bloed, zweet en goed bevoorradde legers – niet door geesten. Ik ben niet naar Avignon gekomen voor advies, gebed, beloftes of verhalen over magische stenen. Zoals ik goed weet, int de Heilige Stoel belasting van zowel Frankrijk als Engeland. Frankrijk heeft dat geld nodig voor haar voortdurende verdediging en ik ben hier gekomen in naam van Frankrijk – als haar dienende koning." "Uwe Majesteit, ik neem aan dat u met slechts een paar van uw mannen—"

'Nee, kardinaal; dit is wat ik geloof. Ik geloof dat Zijne Heiligheid u hiertoe heeft aangezet. Ik geloof dat Zijne Heiligheid mij de lening niet wil verstrekken en u heeft gestuurd om mij nog een belofte te doen – alleen ditmaal een verdomd leger van geesten.' Filippus tilde het ei uit het apparaat, leunde achterover en begon het te pellen. 'Breng Clemens in contact met hem en laat hem weten dat zijn list is mislukt.'

Julin sprong van zijn stoel. "Nee! Zijne Heiligheid heeft mij niet gestuurd! Hij weet niets van wat ik je heb verteld! En dat moet zo blijven!"

Philip verstijfde, zijn ogen brandden op de trillende kardinaal.

Julin ging ongemakkelijk zitten en boog zijn hoofd. "Vergeef me, Uwe Heiligheid. Ik ben een hersenloze dwaas."

Philip ging verder met het pellen van zijn ei. "Er schuilt meer achter je dan ik zelfs maar vermoedde."

Denk hier eens over na, Julin; ik zal ermee instemmen een deel van mijn troepen aan jouw belachelijke zaak uit te lenen als Zijne Heiligheid mij een lening verstrekt die gelijk is aan de belastingen die in Frankrijk en Engeland worden geheven. Als Zijne Heiligheid weigert, dan zal wellicht iedereen ontdekken hoe Zijne Heiligheid deze – deze ketterse steen van hem – verborgen houdt .”

“Maar, Uwe Majesteit! U mag hierover niet spreken—”

'Ik mag niet horen wat ik wel of niet mag doen, kardinaal,' antwoordde Philip vastberaden. Hij boog zich over de tafel en fluisterde: 'Zorg dat mijn lening rondkomt en u krijgt uw soldaten. Dat is de afspraak. Nu moet ik rusten.'

“Uwe Majesteit—”

'Genoeg, Julin. We hebben nooit met elkaar gesproken.' Philip draaide zich om en riep door de gang: 'Valet, ik ben klaar! Wachters, kom binnen!' De wachters verschenen opnieuw. “Zorg dat de goede kardinaal naar buiten gaat! En maak mijn vertrekken vrij! Geen bezoekers meer vanavond!”

'Ja, Uwe Majesteit.' Julin stond op, boog en volgde somber de bewakers naar de deur.

~*~

De volgende dag kwamen Filips en Clemens met hun gevolg van notarissen bijeen in de Schatkamer. Pas toen beseftte Clemens dat Filips leningverzoek van een aanzienlijke omvang was – aanzienlijk genoeg om de bouw van het Pauselijk Paleis te vertragen. Het gerucht verspreidde zich; gefluisterd klonk door de gangen. De vergaderingen verliepen niet goed en de meeste pauselijke functionarissen wisten inmiddels maar al te goed dat ze de woedende paus met rust moesten laten. De meesten waren er ook van overtuigd dat Clemens Filippus weinig meer zou bieden dan een deel van de buit, een belofte en een gebed. Boos en bang benaderde Julin Toussain, die vervolgens met evenveel bezorgdheid met Blasi sprak. Als Clemens hun bedoelingen zou ontdekken, zou hij hen alle drie van het College kunnen verwijderen, excommuniceren en in de gevangenis gooien . Blasi stelde hen gerust en ging aan de slag, een web wevend dat een onmogelijke taak leek te omvatten.

Rond het middaguur ging Blasi de wachtruimte binnen, liep naar een bewaker toe en fluisterde hem iets in het oor. De bewaker antwoordde met een paar knikjes en Blasi schoof hem een brief en een gouden munt toe. 'Zeg er tegen niemand een woord over. Maak je klaar, hij komt eraan,' beval Blasi met samengeknepen ogen.

“Ja, Uwe Eminentie,” boog de bewaker terwijl Blasi wegsnelde. Even later arriveerde hij vanuit In de vleugel voor hoogwaardigheidsbekleders betrad kardinaal Firmus de wachtruimte. Zoals hem was opgedragen, benaderde de bewaker Firmus en overhandigde hem de brief.

"Uwe Eminentie," zei de bewaker met een buiging.

'Ja, wat is er?', snauwde Firmus.

“Ik vond dit blad op het binnenplein. Het lijkt niet op een bevel van een bewaker. Is het misschien belangrijk?”

Firmus las de brief, perste zijn lippen samen en keek de bewaker indringend aan.

“Kun je lezen?”

"Nee, Uwe Eminentie."

“Hoe kun je dan zeker weten wat het *niét is*?” Firmus ondervroeg hem.

De bewaker antwoordde verdedigend: "Ik ken het uiterlijk van zulke insignes; ze zien er vrijwel allemaal hetzelfde uit. Dit blad draagt geen adellijk teken."

“Heb je dit blad aan iemand laten zien?”

“Ik heb het net ontdekt. Jij bent de eerste die het ziet.”

'Goed, dan zorg ik ervoor dat het teruggebracht wordt. Je mag met niemand over dit blad praten.

Je hebt het nooit gevonden. Begrijp je wat ik bedoel, soldaat?'

"Ik doe."

“Als ik er iets van hoor, zal ik u ontbieden voor uitleg – ga nu weer aan het werk.”

'Ja, Uwe Eminentie,' boog de bewaker en liep weg. Firmus keek om zich heen, hebzucht en schuldgevoel in zijn ogen; hij klemde de brief tegen zijn borst en las hem nog eens:

Dit zijn de voorwaarden van Zijne Majesteit: Hij zal in het geheim een tiende van de lening toekennen aan de kardinaal die Zijne Heiligheid ervan overtuigt om

Verstrek het volledige bedrag. Indien de lening groter is dan zijn oorspronkelijke verzoek, stemt Zijne Majesteit er tevens mee in dat de kardinaal recht heeft op een tiende van alle overschotten. Verbrand dit blad. Spreek met niemand.

Firmus speurde de gangen af op zoek naar nieuwsgierige blikken. Toen hij niemand zag, stopte hij de brief onder zijn gewaad en snelde weg, zich er niet van bewust dat Blasi hem vanuit de schaduwen van een afstand gadesloeg.

Binnen een uur stond Firmus in de Viervensterkamer van het paleis en overtuigde Clemens ervan een nog grotere lening te verstrekken dan Filips had gevraagd, waarbij hij hogere en meer voorwaarden voorstelde. frequente terugbetalingen. De discussie werd verhit. Zelden had Firmus Clemens zo boos gezien. Clemens vertrouwde echter vaak op Firmus' advies in staatszaken. Het toeval wilde dat de paus met tegenzin instemde met de suggesties van kardinaal Firmus.

Diezelfde avond ondertekenden koning Filips en paus Clemens de documenten. Filips zag in de transactie het afgehakte hoofd van Eduard, Firmus zag zichzelf op de pauselijke troon en Blasi herinnerde zich de gezichten van zijn overleden broers. Toussain en Julin zagen zichzelf als kardinalen van Frankrijk, terwijl Clemens voorzag dat de opbouw van zijn enorme pauselijke machine nog verder zou worden vertraagd. De transactie beviel iedereen – behalve Clemens, zijn schatmeesters en

de pauselijke kamerheer.

De volgende ochtend ontbood koning Filips kardinaal Julin naar de conclaafzaal. Philip zat al op de aangewezen stoel, met kardinaal Firmus voor hem, hun handen ineengeklemd, toen Julin werd aangekondigd. De kardinalen wisselden blikken. Beiden waren even nieuwsgierig naar wat de ander van plan was, maar geen van beiden durfde openlijk te spreken in het bijzijn van de ander. 'Ah, kardinaal Julin, kom,' gebaarde Philip hem naar voren te komen.

Julin boog. "Uwe Majesteit."

Philip draaide zich naar Firmus om. 'Wat zei u ook alweer, kardinaal Firmus?'

Firmus schraapte zijn keel. "Ik kwam vragen of u iets nodig had, Uwe Majesteit."

'Stuurt Zijne Heiligheid een kardinaal om voor de behoeften van zijn koninklijke gasten te zorgen? Ik heb mijn eigen gevolg meegebracht. Waarop verdien ik zo'n speciale behandeling?' Philip wreef over zijn kin.

'Niet helemaal, Uwe Majesteit.' Firmus schraapte zijn keel en wierp een blik op Julin. 'Als het Uwe Majesteit behaagt, zou ik graag even alleen met u spreken.'

'Inderdaad. Kardinaal Julin, wilt u alstublieft even wachten? Kardinaal Firmus, kom dichterbij.' Julin boog en verliet de zaal.

Firmus fluisterde: "Uwe Majesteit. Ik was het – ik heb uw lening geregeld. Ik ben gekomen om de vergoeding te bespreken."

Philip grinnikte. "Ik zie dat de Kerk ook niet vrij is van corruptie. Goed, kardinaal, ik heb recht op drie vaten wijn in de paleiskelder. Ik zal er één voor u achterlaten – we noemen het natuurlijk een geschenk."

Firmus draaide zich ongemakkelijk in bochten. "Ik kan het niet accepteren, Uwe Majesteit. Als ik mag, zou ik graag iets willen zeggen over het tiende deel van de lening."

Philip was verbijsterd. "Een tiende? Een tiende van de lening – als compensatie?"

"De tiende, Uwe Majesteit, voor het overtuigen van Zijne Heiligheid om de lening toe te kennen."

Philip fronste zijn wenkbrauwen. "U kunt nemen wat ik u aanbied, kardinaal. Zelfs dat is meer dan voldoende. Wilt u nu ook de wijn?"

'Zijne Heiligheid zal dat nooit toestaan. Uwe Majesteit, ik heb het blad met de beschrijving van onze overeenkomst.' Firmus schoof de bladzijde uit zijn gewaad en Filippus las hem. Hij fronste zijn wenkbrauwen.

"Wat een onzin! Wie heeft dit over mij geschreven?"

'Bent u zich daar niet van bewust, Uwe Majesteit?'

"Ik heb zoiets helemaal niet gezegd! En wat betreft compensatie, dat is mijn stilzwijgen in deze zaak!"

Philip stopte het papier in zijn vest. "Als u aan iemand vertelt dat u of kardinaal Julin mij benaderd hebben met de verwachting een deel van de lening voor uzelf te krijgen, zal ik Zijne op de hoogte stellen."

Heiligheid, dat jullie beiden tegen hem samenzwoeren. Ga weg voordat ik mijn stilzwijgen heroverweeg!

'Ja, Uwe Majesteit.' Met een strak gezicht boog Firmus en verliet de kamer. Eenmaal buiten wierp hij een blik op Julin, fronste zijn wenkbrauwen en vluchtte haastig de gang in.

'Laat kardinaal Julin binnen,' beval de koning. De bewakers gehoorzaamden.

Philip haalde het papier uit zijn vest toen Julin dichterbij kwam en wapperde het langzaam tussen zijn vingers. Hij staaarde naar Julin, en Julin staaarde naar het papier waarvan hij wist dat het Blasi's briefje was. Philip schaterde van het lachen en stopte het blad terug in zijn vest.

'Je bent erg vindingrijk, Julin. Wees gerust, alles komt goed,' grinnikte Philip. 'Ik heb je alleen maar overgehaald om mijn lening te garanderen – en dat heb je goed gedaan. Je mag vergeten dat ik je in een lastig parket heb gebracht bij Zijne Heiligheid.' Hij lachte opnieuw. 'Ik wist dat Zijne Heiligheid je nooit gestuurd had.' Ik ken jullie maar al te goed. Ah, en kardinaal Firmus gelooft dat jullie ook voor jullie beloning gekomen zijn. Ik heb laten weten dat als een van jullie iets hierover zou bekennen, ik... "Bespreek de zaak met Zijne Heiligheid."

"Mijn nederige waardering, Uwe Majesteit." Julin boog en glimlachte.

"Wat betreft uw magische geestenstein, ik zal u mijn soldaten ter beschikking stellen onder strikte voorwaarden. Ten eerste mag Zijne Heiligheid er nooit iets van weten. Ten tweede zullen mijn mannen slechts voor een beperkt aantal dagen in uw dienst staan."

'Heel goed, Uwe Majesteit,' antwoordde Julin.

"U krijgt mijn kapitein Bourne en zijn mannen tot uw beschikking. Ik vertrouw hem in geheimzinnige zaken. Alleen hij mag volledig op de hoogte zijn. Spreek niet met zijn mannen; hij zal hen bevelen."

"Natuurlijk, Uwe Majesteit."

"Hij bevindt zich nu in Avignon en heeft tweehonderd manschappen. Dat is voldoende, toch?"

Julin schudde zijn hoofd. "Inderdaad *niet*. Veel te veel."

'Mag ik u eraan herinneren dat we in oorlog zijn met Engeland? Bourne houdt zijn soldaten bijeen, opdat zijn gelederen niet verzwakken door zinloze verdeeldheid. Ik vertrouw op zijn bevelhebberschap en instinct. Hij is de beste van mijn Koninklijke Garde en ik zie geen reden om hem lastig te vallen met het verdelen van zijn gelederen of bevelhebberschap, zelfs niet voor een korte periode. Het aanbod blijft dus tweehonderd of nul. Wat is uw keuze, kardinaal Julin?'

'Tweehonderd, Uwe Majesteit.' Julin zuchtte.

De koning boerde, haalde diep adem en leunde achterover in zijn stoel. Uiteindelijk deed hij slechts... Hij staaarde Julin aan, waarna hij zijn blik vernauwde met een schijnbaar wantrouwende uitdrukking. In dat schijnbaar eindeloze moment liet Julin zijn hoofd zakken, half verwachtend dat de koning het hele aanbod zou heroverwegen en hem woedend zou afwijzen. In de stilte, en gevangen in een bevroren blik naar beneden, voelde Julin de steeds groter wordende, doodstille hal zwaar op zich drukken.

Op zijn schouders – de aanhoudende stilte was oorverdovend. Een groeiende angst brandde in zijn nek en gezicht; en hij wilde maar al te graag de hoge, gewelfde hal van zijn eigen huis ontvluchten. akkoord, als hij plotseling toestemming had gekregen om dat te doen.

'Goed,' snauwde koning Philip uiteindelijk. 'Vertel me nu de precieze details: wanneer en waar zal kapitein Bourne je inhuren, en wat verwacht je van hem?'

[Einde hoofdstuk 4]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~